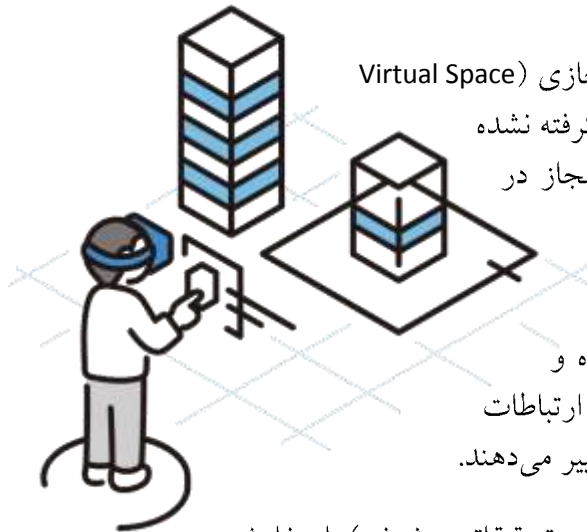

ارتقای بازدارندگی و توازن قوا و حفاظت از زیرساخت‌های حیاتی سایبری

قدرت فضای مجازی

حوادث سال‌های اخیر به خوبی نشان داده است که فضای مجازی (Virtual Space) یا (Cyberspace) اصلاً «مجازی» نیست و این واژه به درستی به کار گرفته نشده است، حداقل نه به آن معنای «مجاز» که در فلسفه می‌شناسیم؛ مجاز در مقابل واقعیت.

همان‌طور که کاغذ واقعی است و نوشته‌های روی آن واقعی، اینترنت و شبکه واقعی است و داده‌هایی که روی آن نگهداری شده و جابه‌جا می‌شوند واقعی هستند و دارای اثر واقعی. این اطلاعات و ارتباطات بر شرایط زندگی اجتماعی و فردی بشر تأثیر می‌گذارند و آن را تغییر می‌دهند.

اینترنت که در ابتدا تحت عنوان آرپانت (شبکه آژانس پروژه‌های تحقیقاتی پیشرفته) با سفارش و تحت نظارت ارتش آمریکا (سازمان پروژه‌های پژوهشی پیشرفته دفاعی) تأسیس شد، نه تنها سرعت ذخیره و بازیابی اطلاعات را افزایش داد که سرعت ارتباطات و مقیاس این ارتباط را متحول ساخت. اینترنت تبدیل به یک رسانه قدرتمند شد.

رسانه ابزار توسعه قدرت است؛ در سوی مثبت ابزاری است که با افزایش آگاهی قدرت ایجاد می‌کند و در سوی منفی ابزاری که با فریب، توان انسان‌ها را در مسیر نادرست قرار داده و قدرت آحاد جامعه را در مقابل آگاهی قرار می‌دهد. هم خواص اهل حق و هم اهل باطل امروزه وابسته به این فناوری هستند.

زیرساخت‌های سایبری

اینترنت یا فضای سایبر بر سه رکن اصلی متکی است؛ **۱** نخست سخت‌افزار است؛ سرورها که اطلاعات را نگهداری می‌کنند، روترها که گره‌های شبکه را به هم متصل نگه داشته و ارتباطات را شکل می‌دهند، کابل‌ها یا تجهیزات بیسیم یا ماهواره‌ای که تعامل داده را ممکن می‌کنند، **۲** نرم‌افزار که به‌کارگیری سخت‌افزار را میسر می‌سازد، وب‌سایت‌ها، پیام‌رسان‌ها، سامانه‌های خدماتی و ارتباطی، مانند: ایمیل، پرداخت بانکی و سیستم‌های عامل شبکه و در نهایت **۳** کاربران؛ اعتماد هم بخش مهمی از فضای سایبر است که اگر گرفته شود، قدرت اینترنت از آن گرفته می‌شود. کاربران یک سامانه یکی از ارکان مهم آن به شمار می‌روند و هر چه بر تعداد آن افزوده شود، قدرت آن را ارتقا می‌بخشد.

